

Geronimo Stilton

HET MONSTER VAN FRANKENSTEIN

MARY SHELLEY

HET MONSTER VAN FRANKENSTEIN

Ik ben Victor Frankenstein. Ik kom uit Genève, waar ik een fijne jeugd heb gehad. Mijn familie was namelijk een van de rijkste families van de stad, maar belangrijker, mijn ouders hielden veel van me. In de eerste vijf jaar van mijn leven gebeurden er een aantal ingrijpende dingen. Een daarvan was de komst van Elizabeth.

We gingen vaak op vakantie naar het Comomeer, waar mijn ouders arme boeren uit de buurt hielpen. Op een dag namen ze me mee naar zo'n boerengezin. Daar leerde ik Elizabeth kennen, die ongeveer even oud was als ik en het mooiste knagerinnetje dat ik ooit had gezien. Ze had grote, blauwe ogen en blond haar dat blonk als goud in de zon. Ze was de dochter van een Italiaanse edelman die Lavenza heette, maar haar beide ouders waren overleden. De boer en boerin die voor de edelman hadden gewerkt hadden haar in huis genomen en voor haar

HET MONSTER VAN FRANKENSTEIN

gezorgd. Ze was zo teer en fijntjes, ze leek wel een bloeiende roos in een steengroeve daar op het platte-land.

Mijn ouders waren net zo gek op haar als ik en stelden voor dat ze haar zouden adopteren. Het boerenechtpaar vond het goed en vanaf die dag waren Elizabeth en ik onafscheidelijk. Hoewel ik haar mijn nichtje noemde, was ze als een zus voor me en als broer wilde ik haar overal tegen beschermen. Iedereen hield van haar en was lief voor haar. Ik overdrijf niet als ik zeg dat de komst van Elizabeth al onze levens veranderde.

Ach, wat waren dat mooie jaren! Elizabeth en ik groeiden samen op tot gelukkige jonge knagers.

Wel met heel wat verschillen, hoor: zij was zacht en filosofisch, ik onrustig en impulsief. Voor haar was de hele wereld een grote pracht die bewonderd moest worden, voor mij was die vol raadsels die ontrafeld moesten worden. Toch waren we dol op elkaar, we hadden nooit ruzie. Ik kreeg ook nog twee broertjes, Ernest en William, die ik ook heel leuk vond. We hadden een huis in Genève en een in Belrive, aan de oostkant van het Comomeer. Daar brachten we steeds meer tijd door omdat het er zo prachtig en afgelegen was. Ik was van mezelf al redelijk teruggetrokken en zocht niet gauw knagers van mijn leeftijd op, maar in

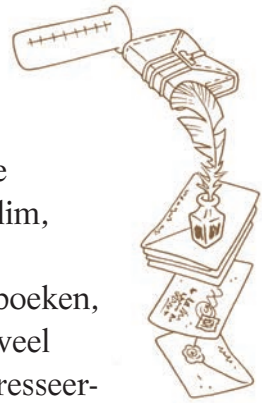

HET MONSTER VAN FRANKENSTEIN

Belrive raakte ik bevriend met Henry Clerval, de zoon van een koopknager uit Genève. Hij was slim, fantasierijk en creatief: dingen die ik in hem bewonderde. Henry zat altijd met zijn snuit in de boeken, ridderverhalen en avonturenromans. Ik las ook veel maar dan een totaal ander soort boeken. Ik interesseerde me vooral voor de wetenschap. Ik deed allerlei soorten proefjes. Die interesse kwam niet door mijn ouders of door school, daar ging het toch meer om de traditionele vakken. Het kwam uit mezelf en op eigen houtje las ik alles wat los en vast zat. Hoe meer ik wist, hoe meer ik wilde weten. Ik werd steeds fanatieker. Toen ik vijftien was, verhuisden we definitief naar Belrive en daar gebeurde iets dat de rest van mijn leven bepaalde.

Op een avond stond ik in de deuropening naar een naderend onweer te kijken. Ik keek hoe een deken van donkere wolken door de lucht gejaagd werd en zag plotseling een bliksemschicht door het duister klieven. Op hetzelfde moment schoot er een grote steekvlam uit een oude eik omhoog de lucht in en zette de hemel in een fel licht. Ik keek ademloos toe.

Toen het voorbij was, was er van de oude eik niets meer over dan een zwartgeblakerde stronk. Ik was verbijsterd.

Een minuut eerder had die eik daar nog groot en statig gestaan, en nu was er alleen een beetje as van over! Hoe kon dat? Welke krachten in de natuur deden dat? Dat wilde ik per se weten. Ik wilde alle geheimen van de natuur ontrafelen en er werkelijk alles vanaf weten.

HET MONSTER VAN FRANKENSTEIN

Toen werd ik zeventien en eindelijk mocht ik van mijn ouders naar de universiteit van Ingolstadt om natuurkunde te gaan studeren. Ik was druk bezig met de voorbereidingen, toen Elizabeth plotseling door roodvonk werd geveld. Ze was doodziek en juist omdat ze al zo breekbaar was, liep ze extra gevaar. Mijn broers en ik mochten niet in haar buurt komen, omdat we besmet konden raken, maar mijn moeder bleef dag en nacht bij haar bed. Door haar goede zorgen en liefde werd Elizabeth beter. Helaas kreeg mijn moeder het vervolgens ook en ondanks dat de artsen er alles aan deden om haar te redden, ging ze heel snel dood. Mijn lieve moeder verliet ons, als een bootje dat zachtjes wegdreef op weg naar een veilige haven.

We waren zo verdrietig. Elizabeth heeft ons er doorheen gesleept. Ze troostte ons en bleef bij ons zonder zelf ooit de moed op te geven. Ongelooflijk hoeveel wilskracht er in dat tere knagerinnetje zat. Ze was lief en ijverig en deed alle dingen die mijn moeder normaal altijd had gedaan.

Toen kwam het moment dat ik afscheid moest nemen. Ik stapte in de koets naar Ingolstadt met gemengde gevoelens. Ik was heel enthousiast over wat ik zou gaan leren, maar tegelijkertijd was ik verdrietig om

HET MONSTER VAN FRANKENSTEIN

mijn moeder en ook een beetje zenuwachtig om van huis te gaan. Vanaf nu moest ik mezelf redden in plaats van omringd te zijn door mijn familie die van me hield. Ik zou alleen zijn in een nieuwe stad, waar ik eindelijk mijn honger naar kennis kon stillen en mijn droom om een groot natuurkundige te worden kon waarmaken.

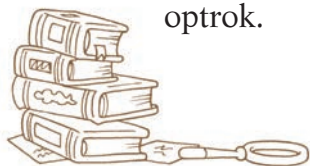
De reis duurde lang, maar toen ik doodmoe in de verte eindelijk de hoge witte kerktoren van Ingolstadt zag, maakte mijn hart een sprongetje van opwinding. Mijn nieuwe leven stond op het punt te beginnen!

Ik had een kamer gehuurd in een huis voor studenten. De hele eerste avond zat ik er te mijmeren over alle geweldige dingen die ik zou bereiken. De volgende ochtend stond ik extra vroeg op omdat ik mijn professoren, die wereldwijd bekend waren om hun knappe onderzoeken, wilde leren kennen.

De eerste was professor Krempe. Die was nogal knorrig en hij had alleen interesse in zijn eigen onderzoeken en niets anders.

‘Dag, ik ben Victor Frankenstein’, stelde ik me beleefd voor. ‘Ik kom bij u studeren en ...’

‘Wie?’ antwoordde hij, terwijl hij zijn wenkbrauwen optrok.

HET MONSTER VAN FRANKENSTEIN

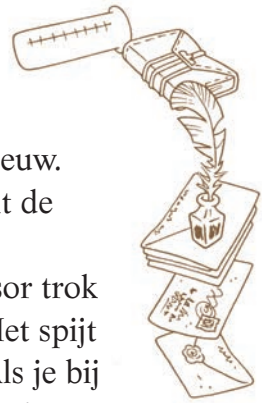
‘Victor Frankenstein’, zei ik nog eens. ‘Ik ben nieuw. Ik wil heel graag alles leren over de alchemie, uit de middeleeuwen.’

‘Alchemie?! Uit de middeleeuwen?!’ De professor trok een snuit alsof hij een citroen had opgegeten. ‘Het spijt me, jongemuis, aan die onzin doe ik niet mee. Als je bij mij iets wilt leren, moet je bij het begin beginnen.’

Beschaamd keek ik naar de grond. Ik had mezelf alles aangeleerd uit boeken en blijkbaar had ik belangrijke stappen overgeslagen. Met een rode kop beloofde ik dat ik alle boeken die hij me zou aanraden van a tot z zou lezen en vertrok. Deze kennismaking wilde ik het liefst zo snel mogelijk vergeten.

Bij de tweede professor ging het beter. Professor Waldman gaf les in scheikunde. Hij was heel vriendelijk en zijn stem klonk rustig en aardig. Wat een verschil met die stugge professor Krempe. Vol verwachting ging ik later die dag naar mijn eerste les van hem. Wat kon die professor spannend vertellen! Van het begin tot het einde zat ik met rode oren te luisteren.

‘De oude meesters in de scheikunde,’ begon hij, ‘dachten dat ze alles konden maken. Ze zeiden dat ze zelfs ijzer in goud konden veranderen! Dat soort beloftes doen we tegenwoordig niet meer. Nu proberen

HET MONSTER VAN FRANKENSTEIN

we met de scheikunde, met diepgaande onderzoeken en proeven, de geheimen van de natuur te ontrafelen. Op die manier zijn we er intussen achter dat we inderdaad onvoorstelbaar veel dingen zelf kunnen maken.’ De professor ging helemaal op in zijn verhaal en ik luisterde ademloos toe.

‘We weten steeds meer over de natuur en we hebben al heel wat raadsels kunnen oplossen.’

Terwijl de professor doorpraatte, raakte ik steeds enthousiaster. Deze professor vertelde precies die dingen waar ik zelf zo vol van was.

‘Daar heb je wel meer voor nodig dan alleen scheikunde’, besloot Waldman. ‘Voor goede onderzoeken zijn ook natuurkunde en wiskunde heel belangrijk. Je moet de natuur van alle kanten bekijken om de wereld te kunnen snappen.’

De wereld snappen, dat was wat ik wilde! Dus liep ik na de les snel achter de professor aan en bestookte hem met allerlei vragen. En met een grote lach op mijn snuit liep ik een tijd later met mijn poten vol boeken terug naar mijn kamer.

Ach, als ik die les van Waldman niet had gevolgd, had mijn leven er nu misschien heel anders uitgezien ...

